

76496

Uitgifte

Repertoriumnummer 2014 / 17244
Datum van uitspraak 12 december 2014
Rolnummer 2011/AR/2766

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

tussenarrest
heropening debatten
04.09.2015 11.30 uur

Hof van beroep Gent

Arrest

negende kamer

Aangeboden op 16 DEC. 2014
Niet te registreren Vanhaeren J.

COVER 01-00000057286-0001-0012-01-01-1

76497

2011/AR/2766 - In de zaak van:

- 1.
 - en
 - 2.
- samen wonende te VLISSSEGEM,

appellanten,

hebbende als raadsman mr. DE FAUW Dieter, advocaat te 8200 SINT-ANDRIES,
Pastoriestraat 137 bus 6

tegen

Het VLAAMS GEWEST,

vertegenwoordigd door de Vlaams Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke
Ordering & Sport,
met kantoren te 1210 BRUSSEL, Koning Albert II laan 19,
woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400 OOSTENDE,
Archimedesstraat 7

wijst het hof het volgend arrest:

- 1.

Het hof heeft de partijen bij monde van hun raadslieden gehoord in openbare terechtzitting
en in het Nederlands.

Zowel de voor hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

Er werden syntheseconclusies neergelegd ter griffie van dit hof voor appellanten op 14 maart
2012 en voor geïntimeerde op 7 mei 2012.

PAGE 01-00000057286-0002-0012-01-01-4

76498

2.

De bestreden beslissing is het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, zetelend zoals in kortgeding, van 14 september 2011, in de zaak die daar gekend was onder algemeen rolnummer 11/208/C, waartegen appellanten tijdig en geldig naar de vorm hoger beroep hebben ingesteld bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 29 september 2011.

3.

3.1. Het geschil heeft betrekking op stakingsbevelen, bij toepassing van art. 6.1.47 VCRO¹ mondeling uitgevaardigd door de lokale politie van de zone Bredene/De Haan op 30 september 2010 en op 23 maart 2011 betreffende het gebruik als hoofdverblijfplaats van een vakantiewoning, type "vissershuisje", gelegen

- te _____, en kadastraal gekend als _____

- in "woongebied" (overeenkomstig het vigerende Gewestplan OOSTENDE-MIDDENKUST, goedgekeurd op 26 januari 1977),

- in een weekendverblijfpark _____ die een verkaveling uitmaakt vergund bij beslissing van het CBS² van de gemeente _____ op 24 maart 1987.

Appellanten kochten deze woning aan van _____ (datum compromis _____ – gevolgd door de akte waarvan partijen de datum niet preciseren noch duidelijk maken middels de overlegde stukken) en benutten de woning meteen als hoofdverblijf.

3.2. Ten aanzien van elk van de appellanten werd aangaande dit gebruik en aangaande het op 30 september 2010 gegeven stakingsbevel afzonderlijk P.V. opgemaakt, meer bepaald:

- proces verbaal BG.66.L7.005160/2010 d.d. 24 september 2010 ten aanzien van eerste appellant

- proces verbaal BG.66.L7.005163/2010 d.d. 30 september 2010 ten aanzien van tweede appellante

Een afschrift van deze P.V.'s werd (zo blijkt uit de inhoud van deze P.V.'s) (slechts) op 19 oktober 2010 aangetekend verzonden aan de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd over de Provincie West-Vlaanderen (In 't kort "de GSI"), die het stakingsbevel op 26 oktober 2010 heeft bekrachtigd.

¹ Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

² College van Burgemeester en Schepenen

76499

3.3. Op 23 maart 2011 werd door dezelfde politiedienst vastgesteld dat appellanten de woning nog steeds gebruikten als hoofdverblijf. De doorbreking van het stakingsbevel van 30 september 2010 werd vastgesteld en een nieuw mondeling stakingsbevel werd gegeven. Dienaangaande werd P.V. opgesteld met datum 18 maart 2011. Dit stakingsbevel werd door de GSI bekrachtigd op 1 april 2011.

Op dezelfde datum werd (bij toepassing van art. 6.1.49 VCRO) een administratieve geldboete opgelegd van 5.000,00 euro wegens het doorbreken van het (bekrachtigde) stakingsbevel van 30 september 2010; deze beslissing werd middels aangetekend schrijven (met bericht van ontvangst) van 28 april 2011 (een tweede maal) ter kennis gebracht.

Bij schrijven van hun raadsman van 2 mei 2011 verzochten appellanten overeenkomstig art. 6.1.49 § 3 VCRO om kwijtschelding, vermindering en/of uitstel van betaling van de administratieve geldboete; bij beslissing van 24 mei 2011 werd de geldboete verminderd tot 500,00 euro, waarna (middels mail van 27 mei 2011) op vraag van de raadsman van appellanten (van 7 mei 2011) nog de afbetaling werd toegestaan a-rato van 100,00 euro per maand, die door appellanten werd nageleefd.

4.

4.1. Met dagvaarding van 18 mei 2011 maakten appellanten onderhavig geding aanhangig.

Zij betrachtten:

- de nietigverklaring van de bekrachtigingsbeslissing van 26 oktober 2010,
- de opheffing van de stakingsbevelen van 30 september 2010 en 23 maart 2011 en van de bekrachtigingsbeslissingen van 26 oktober 2010 en 1 april 2011,
- uiterst subsidiair het bepalen van een termijn van 48 maanden tot naleving van het stakingsbevel,
- de verwijzing van geïntimeerde in de gedingkosten, die ze aan hun zijde hebben begroot.

4.2. Middels het bestreden vonnis heeft de eerste rechter de vordering van appellanten afgewezen als niet ontvankelijk wegens gemis aan belang. Hij verwees hen in de gedingkosten, die hij aan de zijde van geïntimeerde heeft begroot.

Zijn beslissing was gesteund op de vaststelling dat appellanten gemak van betaling hadden aanvaard omtrent de verminderde administratieve geldboete, waardoor zij zouden hebben berust in het stakingsbevel dat aan de boete is gelinkt.

4.3. Appellanten achten zich hierdoor gegriefd en beogen in hoger beroep (volgens hun syntheseconclusie) dat hun oorspronkelijke vordering alsnog zou worden ingewilligd en geïntimeerde daarbij zou worden verwezen in de gedingkosten van het hoger beroep.

76500

Geïntimeerde besluit (volgens zijn syntheseconclusies) tot de afwijzing van het hoger beroep als niet ontvankelijk, minstens als ongegrond en tot de verwijzing van appellanten (solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere) in de gedingkosten van het hoger beroep, die hij aan zijn zijde heeft begroot.

5.

Appellanten werden in het ongelijk gesteld door de eerste rechter. Zoals hoger gezegd hebben zij tijdig en geldig naar de vorm hoger beroep ingesteld. Zij hadden hiertoe hoedanigheid en belang. Waar geïntimeerde zich beroept op de (vermeende) gevolgen van het aanvaarden van gemak van betaling inzake de opgelegde en vervolgens verminderde administratieve geldboete, betreft deze argumentatie de ontvankelijkheid van de vordering van appellanten en niet van hun hoger beroep. Verder blijken geen ambtshalve door het hof op te werpen middelen van niet ontvankelijkheid van het hoger beroep, dat aldus ontvankelijk te verklaren is.

6.

Anders dan de eerste rechter oordeelt het hof tot de ontvankelijkheid van de vordering van appellanten.

Door (na behandeling van het verzoek dat zij in toepassing van art. 6.1.49 § 3 VCRO hebben aanhangig gemaakt en na het verkrijgen van afbetalingstermijnen) de verminderde administratieve geldboete te hebben afbetaald, hebben appellanten geenszins "berust" in de kwestieuze stakingsbevelen (of afstand gedaan om bij toepassing van art. 6.1.47, lid 6 VCRO tegen de kwestieuze stakingsbevelen op te komen) (en ontberen zij geenszins aan belang daartoe), inzonderheid nu:

- deze betalingen overeenkomstig het schrijven van hun raadsman van 7 mei 2011 (waarin om de afbetalingstermijnen werd verzocht) gebeurden "*onder voorbehoud van alle recht*", wat geenszins beperkend kan worden gelezen als uitsluitend betrekking hebbend op de mogelijkheden om alsnog voor de beslagrechter een verzetsprocedure ex. art. 6.1.50 VCRO te initiëren,
- appellanten reeds op 18 mei 2011 (hetzij nog vooraleer namens de bevoegde ambtenaar werd ingestemd met een afbetalingsplan) huidige procedure hadden geïnitieerd.

Aangezien de stakingsbevelen (zoals bekrachtigd) van invloed zijn op het gebruik dat zij van hun eigendom kunnen maken en onder meer verder aanleiding kunnen geven tot het opleggen van nieuwe administratieve geldboetes bij (verdere) doorbreking, hebben zij verder belang om de opheffing ervan te benaarstigen.

76501

7.

7.1.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, zetelend *zoals in kortgeding*, en thans ook het hof, zetelend *zoals in kortgeding* in graad van hoger beroep, was/is gevat in het kader van art. 6.1.47, lid 6 VCRO.

Krachtens deze bepaling kan diegene tegen wie bij toepassing van art. 6.1.47, lid 1 e.v. VCRO een stakingsbevel werd uitgevaardigd, voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in het ambtsgebied waarvan de werken of de handelingen werden uitgevoerd, "*in kortgeding*" de opheffing van deze maatregel vorderen tegen het Vlaams Gewest.

7.1.1. Deze uitdrukkelijk door de wetgever voorziene procedure verloopt weliswaar volgens de "*vormen van het kort geding*" en wordt derhalve ook door de voorzitter van de rechtbank beslecht, maar in wezen heeft ze niets met het kort geding te maken. De decreetgever schrijft enkel voor dat men voor de specifiek genoemde vordering de procedure van het kort geding moet volgen, en dit teneinde een snelle procesgang te verzekeren.

In tegenstelling tot het (eigenlijke) kort geding, komt de urgentie hier niet bij te pas; het gaat om een specifieke procedure die haar oorsprong als dusdanig niet vindt in de urgentie.

Eveneens in tegenstelling tot het (eigenlijke) kort geding behandelt de voorzitter geen voorlopige maatregelen, doch de grond van de zaak.

Art. 6.1.47, lid 6 VCRO moet m.n. worden gelezen in de context van art. 159 Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen.

Krachtens die laatste bepaling behoort het tot de bevoegdheid van de kort gedingrechter om de in toepassing van artikel 6.1.47, lid 6 VCRO aangevochten maatregel *ten gronde* te toetsen op haar externe en interne wettigheid en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust (vgl. Cass., 16 januari 2009, nr. C.06.0480.N).

M.a.w. heeft de voorzitter in kort geding, zonder daarbij de opportuniteit van het stakingsbevel te beoordelen, de mogelijkheid en de plicht om zich uit te spreken over de onwettigheid van dit stakingsbevel (zeker voor zover betwist, zoals te dezen).

Deze materiële bevoegdheid van de voorzitter is een specifieke toegekende bevoegdheid, die enkel geldt voor de door de wetgever specifiek bedoelde vordering nl. in casu de vordering tot opheffing van het bekrachtigd bevel tot staking van de handelingen waarvan wordt beweerd dat ze een inbreuk uitmaken op de VCRO.

7.1.2. Aldus dient de voorzitter in kort geding *onder meer* na te gaan:

76502

a. of de door het bestuur getroffen maatregel op een formeel rechtsgeldige wijze is tot stand gekomen, wat mede impliceert dat:

a.1. de substantiële of op straffe van nietigheid of verval voorgeschreven termijnen en/of pleegvormen zijn geëerbiedigd,

a.2. de maatregel formeel afdoende gemotiveerd is (nu zowel het stakingsbevel als de bekrachtigingsbeslissing vallen onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen);

b. of de beslissing materieel afdoende gemotiveerd, of m.a.w. op wettige gronden gesteund is.

b.1. daarbij is het zo dat het stakingsbevel gefundeerd is op de gedachte van de beveiliging van de macht van de (bodem)rechter om (oordelend omtrent de herstellvordering voorzien in art. 6.1.41 en 6.1.43 VCRO) het herstel te bevelen, hetgeen slechts mogelijk is indien voorafgaandelijk het bestaan van een stedenbouwkundige inbreuk (zoals voorzien in art. 6.1.1. VCRO) is komen vast te staan. Dit impliceert dat de rechter slechts gevolg kan verlenen aan een stakingsbevel wanneer hij vaststelt dat het op een stedenbouwkundig misdrijf gegrond is en dienaangaande een preventief karakter vertoont. Anders gezegd: indien er geen stedenbouwkundig misdrijf in uitvoering is (hetzij omdat er geen voor handen is, hetzij omdat het voltooid is), is het stakingsbevel niet op wettige gronden gesteund en kan er aan dergelijk stakingsbevel geen gevolg worden verleend;

b.2. verder dient ook te worden nagegaan of de door het bestuur getroffen maatregel uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen, en dus niet gesteund is op motieven die aan de ruimtelijke ordening vreemd zijn of die steunen op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De kort gedingrechter oordeelt daarbij alleen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing om de kwestieuze maatregel te treffen. Rekening houdend met de beleid- en beoordelingsvrijheid van het bestuur kan de kort gedingrechter die beslissing slechts marginaal toetsen.

7.2.

Appellanten worden door het hof niet bijgetreden waar zij de formele nietigheid van de bekrachtigingsbeslissing van 26 oktober 2010 inroepen, stellende dat de vervaltermijn van acht dagen te rekenen vanaf de kennisgeving van het proces-verbaal aan de GSI, voorzien in art. 6.1.47, lid 5 VCRO, door deze laatste niet zou zijn geëerbiedigd. Nog los van de door partijen gevoerde discussie omtrent de datum waarop de GSI kennis heeft gekregen van de kwestieuze twee PV's, blijkt uit de in deze PV's opgenomen gegevens dat zij eerst op 19 oktober 2010 aan de GSI werden toegestuurd, derwijze dat zelfs indien deze datum van verzending als datum van kennisgeving zou moeten worden beschouwd, dan nog de bekrachtiging op 26 oktober 2010 binnen de acht dagen is gevolgd.

PAGE 01-00000057286-0007-0012-01-01-4

76503

7.3.1. Het hof stelt vast dat (zoals reeds ten dele hierboven werd aangegeven) de betrokken woning:

- volgens het vigerende Gewestplan gelegen is in "woongebied",
- gelegen is binnen een verkaveling die vergund werd bij beslissing van het CBS van [] op 24 maart 1987 als "nieuwe verkaveling voor een weekendverblijfspark",
- eertijds (en dus lang voordat appellanten er eigenaar van werden) werd opgericht in uitvoering van een bouwvergunning, door het CBS van [] verleend op 11 augustus 1987, die als voorwerp had "het oprichten van vijfennegentig woonhuizen op een weekendverblijfspark" met als aard "nieuwbouw toerisme en recreatie".

7.3.2. Het hof stelt verder vast dat:

- de PV's die betrekking hebben op het op 30 september 2010 gegeven stakingsbevel (algemeen) melding maken van "inbreuken op de bepalingen van art. 6.1.1. en 6.1.47 VCRO",
- de bekrachtigingsbeslissing van 26 oktober 2010 motiveert dat de feiten, omschreven in voornoemde PV's, een inbreuk vormen op art. 6.1.1., lid 1, 1° en 3° VCRO, juncto art. 4.2.1., § 1, 6° en 7° VCRO. Kort gezegd betreffende deze bepalingen "het uitvoeren, voortzetten of in stand houden" van, dan wel het als eigenaar toelaten van: (6°) een niet vergunde functiewijziging en (7°) de opsplitsing van een woning dan wel de wijziging van het aantal wooneenheden,
- in de bekrachtigingsbeslissing (ter motivering van het preventief karakter) nog wordt gesteld dat "het stakingsbevel de stopzetting beveelt van het gebruik van het weekendverblijf als permanente woonst. Aangezien dit gebruik een bestendig karakter heeft en rechtstreeks strijdig is met het in het vigerende plan van aanleg besloten verbod op permanente bewoning, strekt het stakingsbevel ertoe een inbreuk zoals bedoeld in art. 6.1.1, lid 1, 6° VCRO en de daarmee gepaard gaande verdere aantasting van de ruimtelijke ordening te voorkomen." Kort gezegd betreft laatstgenoemde bepaling het na 1 mei 2000 op welke wijze ook (en behoudens stedenbouwkundige vergunning) plegen, voortzetten of in stand houden van een inbreuk op (zoals van kracht) de plannen van aanleg en verordeningen, tot stand gekomen overeenkomstig het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996,

en dat:

- het PV dat betrekking heeft op het op 23 maart 2011 gegeven stakingsbevel (en opgemaakt is als navolgend PV), geen melding maakt van bijkomende bepalingen waarop een inbreuk zou zijn gepleegd,
- de bekrachtigingsbeslissing van 1 april 2011 (opnieuw) motiveert dat de feiten, omschreven in voornoemd PV een inbreuk vormen op art. 6.1.1., lid 1, 1° juncto art. 4.2.1., § 1, 6° en 7° VCRO.

PAGE 01-00000057286-0008-0012-01-01-4

76504

Daarenboven zouden zij een inbreuk uitmaken op art. 6.1.1., lid 1, 2° en 5° VCRO, welke inbreuken (en kort gezegd) het volgende betreffen:

2°: handelingen uitvoeren, voortzetten of in stand houden in strijd met een Ruimtelijk Uitvoeringsplan (RUP), een ontwerp van RUP of met de stedenbouwkundige en verkavelingsverordeningen (tenzij de handelingen vergund zijn, daarvan vrijgesteld zijn of onderhoudswerken betreffen aan hoofdzakelijk vergunde constructies),

5°: handelingen voortzetten in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of in voorkomend geval de beschikking in kort geding,

- in de bekrachtigingsbeslissing voorts opnieuw in gelijkaardige bewoordingen als gebezigd op 26 oktober 2010 wordt verwezen naar een inbreuk op art. 6.1.1, lid 1, 6° VCRO.

7.3.3. Dit leidt het hof tot een reeks vragen, die door partijen in conclusies niet werden ontmoet:

- (1) Nergens is in de vaststellingen van de verbalisanten of in andere stukken of gegevens waarvan het hof vermag kennis te nemen sprake van een opsplitsen van de kwestieuze woning of het wijzigen van het aantal wooneenheden. De vaststellingen van de verbalisanten, waarnaar ook de GSI in zijn bekrachtigingsbeslissingen verwijst, hebben kennelijk betrekking op het beweerd wederrechtelijk houden van vast verblijf in de vakantiewoning. Hoe kunnen de stakingsbevelen dan gesteund zijn op het beweerd wederrechtelijk opsplitsen van de woning en/of het wijzigen van het aantal wooneenheden?
- (2) Geïntimeerde roept het bestaan niet in van enige ander plan van aanleg, zoals bedoeld in art. 6.1.1., lid 1, 6° VCRO, dan het vigerende Gewestplan OOSTENDE-MIDDENKUST. In syntheseconclusies bevestigt geïntimeerde met zoveel woorden dat het goed niet gelegen is binnen de perimeter van een Algemeen of Bijzonder Plan van Aanleg. In welke zin is er strijdig gebruik, nu het terrein volgens het vigerende Gewestplan gelegen is in "woongebied"?
- (3) In de mate dat de stakingsbevelen gemotiveerd worden door een met een RUP, ontwerp RUP, stedenbouwkundige verordening dan wel verkavelingsverordening strijdig gebruik, stelt zich eveneens de vraag waarop precies gedoeld wordt, nu geen RUP of ontwerp van RUP wordt ingeroepen, terwijl geïntimeerde (evenals het door partijen voorgelegde stedenbouwkundig uittreksel) voorts verwijst naar:
 - o het Besluit van de Vlaamse Regering van 8 juli 2005 "*houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke verblijven*", waaromtrent het hof opmerkt dat dit Besluit in zijn art. 1, § 1 melding maakt niet van toepassing te zijn op "*openluchtrecreatieve verblijven die gelegen zijn binnen de grenzen van een rechtsgeldige verkaveling voor*

76505

openluchtrecreatieve verblijven vergund vóór de datum van de inwerkingtreding van dit besluit (...).”,

- o de Gemeentelijke Stedenbouwkundige Verordening op de Vakantieparken van 1 juni 2006, waarbij het hof ook hier opmerkt dat deze gemeentelijke verordening in zijn art. 2 § 1 melding maakt niet van toepassing te zijn op *“de gebieden die gelegen zijn binnen een goedgekeurde, niet vervallen verkaveling (...)”, daarbij toelichtend dat “de verordening niet van toepassing dient te zijn op gebieden waar reeds een specifieke reglementering van toepassing is”.*

- (4) In de mate dat de stakingsbevelen gesteund zouden zijn op een niet vergunde functiewijziging, stelt zich de vraag naar het preventieve karakter van het stakingsbevel, voor zover (het plegen van) een niet vergunde functiewijziging als een aflopend misdrijf te beschouwen valt.

In eerste instantie rijst de vraag of appellanten ten tijde van het (eerste) stakingsbevel hun hoofdverblijfplaats reeds in de betrokken vakantiewoning hadden gevestigd, en meer nog stelt zich de vraag of de functiewijziging al niet eerder werd doorgevoerd door de verkoper, aangezien hij de vakantiewoning in de verkoopakte reeds als zijn domicilie aanduidt.

Vervolgens verwijst het hof (ter vergelijking) naar een recent arrest van het Hof van Cassatie van 14 oktober 2014 in de zaak P.13.0209.N (zie www.cass.be), waarin werd gezegd dat de term “voortzetten”, zoals gebezigd in art. 6.1.1., lid 1, 1° VCRO (weliswaar in combinatie met art. 4.2.1. 7° VCRO), betekent *“het verder uitvoeren (...) na een verval, schorsing of vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning”.* Tenslotte wijst het hof erop dat een herstellvordering, gesteund op de *instandhouding* (van dergelijke functiewijziging), bij toepassing van art. 6.1.1., lid 3 en 4 VCRO hoe dan ook niet (meer) inwilligbaar is, aangezien de woning niet gelegen is in *“ruimtelijk kwetsbaar gebied”*, zoals omschreven door art. 1.1.2. 10° VCRO.

- (5) In de mate dat het tweede stakingsbevel gesteund is op het “voortzetten” van handelingen in strijd met het (eerste) bevel tot staken, stelt zich de vraag of dit te rijmen valt met de betekenis van de term “voortzetten”, zoals door het Hof van Cassatie in het aangehaalde arrest weerhouden, indien binnen de in de bekrachtigingsbeslissingen aangehaalde strafbepalingen enkel de functiewijziging (als aflopend misdrijf) nog te weerhouden zou vallen.

- (6) Tenslotte stelt zich de vraag of in de mate dat de stakingsbevelen zouden kunnen gesteund zijn op enige andere strafbepaling ex. art. 6.1.1. VCRO, zulks te rijmen valt met de vereisten inzake formele motivering van de kwestieuze (bekrachtigings)beslissingen.

7.3.4. Alvorens verder te oordelen, en mede ook alvorens nuttig te kunnen oordelen over het door appellanten opgeworpen kennelijk onredelijk karakter van de stakingsbevelen (waaromtrent overigens niet uitgesloten is dat het antwoord op voormelde vragen mede

76506

daaromtrent relevantie zou kunnen vertonen en waaromtrent partijen desgewenst eveneens verder standpunt kunnen innemen), ziet het hof zich genoodzaakt omtrent deze vragen (ambtshalve) de debatten te heropenen.

**OM DIE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Doet het bestreden vonnis teniet.

Verklaart de vordering van appellanten ontvankelijk.

Alvorens verder (en mede in toepassing van art. 1068, lid 1 Ger.W.) te oordelen, heropent ambtshalve de debatten teneinde partijen toe te laten desgewenst de onder 7.3.3. en 7.3.4. opgeworpen vragen te ontmoeten.

Zegt dat zij dit zullen doen middels conclusies die zullen worden neergelegd ter griffie van dit hof en zullen worden meegedeeld aan de wederpartij(en):

- door geïntimeerde uiterlijk op 30.01.2015
- door appellanten uiterlijk op 27.02.2015
- door geïntimeerde uiterlijk op 27.03.2015
- door appellanten uiterlijk op 08.05.2015
- door geïntimeerde uiterlijk op 19.06.2015.

Dit onverminderd de mogelijkheid voor partijen om in onderling akkoord af te wijken van deze termijnen.

Zegt dat indien partijen aanvullende stukken willen inroepen ter ondersteuning van hun standpunt, zij deze stukken binnen dezelfde termijnen aan elkaar zullen mededelen en slechts aan het hof dienen te overleggen bij de neerlegging met het oog op de zitting waarop de zaak voor verdere behandeling gesteld is (dit laatste uiteraard mede in acht genomen het gestelde in art. 756 Ger. W.).

Stelt de zaak voor verdere behandeling op de terechtzitting van 04.09.2015 om 11.30 uur.

PAGE 01-00000057286-0011-0012-01-01-4

76507

Aldus gewezen door de **negende kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw M. Beerens

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer M. Baranyai

Raadsheer,

De heer Ph. Moens

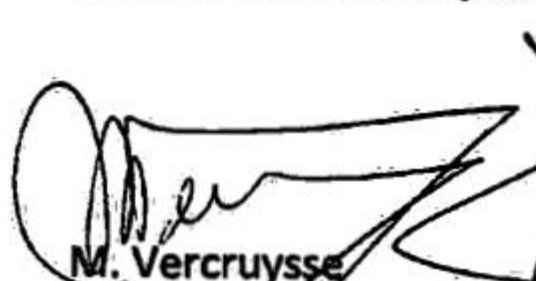
Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **twaalf december tweeduizend en veertien,**

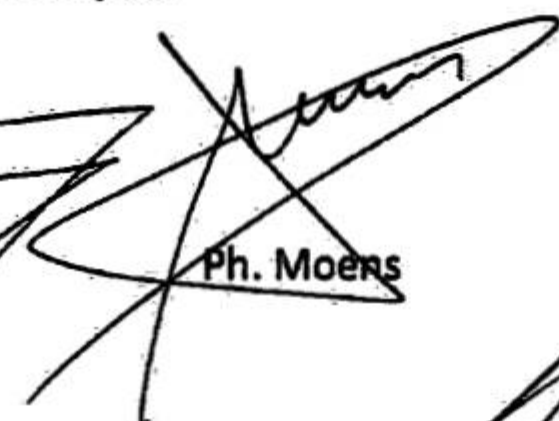
bijgestaan door

Mevrouw M. Vercruysse

Griffier.

M. Vercruysse

Ph. Moens

M. Baranyai

M. Beerens

